

Arrest

nr. 324 136 van 27 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 bus C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. FADILI en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 24 december 2022 toe in België samen met zijn echtgenote E.A. Hij was in het bezit van een visum kort verblijf (type C).

1.2. Verzoeker maakte op 27 februari 2023 via een "*Aanvraag formulier nieuwkomers*" kenbaar dat hij een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger wenste te verkrijgen, dit in functie van zijn in België verblijvende Nederlandse schoonzoon O.D.

1.3. Op 25 augustus 2023 werd verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

1.4. Op 6 december 2023 trof de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) omdat verzoeker geen "*attest niet ten laste OCMW*" had voorgelegd.

1.5. Verzoeker maakte op 17 december 2023 via een “Aanvraag formulier nieuwkomers” opnieuw kenbaar een verblijfskaart te willen aanvragen, dit opnieuw in functie van zijn in België verblijvende Nederlandse schoonzoon O.D.

1.6. Op 5 maart 2024 werd verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 19ter waarop wordt aangegeven dat hij een aanvraag heeft ingediend in zijn hoedanigheid van familielid van een Unieburger in de zin van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet).

1.7. Op 3 september 2024 trof verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is thans de bestreden beslissing, die luidt als volgt

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.03.2024 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [Y.]

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Nederlandse schoonzoon, de genaamde [D.O.] (RR: [...]), in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

** Attest OCMW Antwerpen dd 08.05.2024 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij tot deze datum geen financiële hulp aanvraag bij het OCMW. Eenzelfde attest dd 21.05.2024 op naam van betrokkene.*

** aangifte referentiepersoon (simulatie) inkomsten 2022 - Loonfiches referentiepersoon als zelfstandige OZ BV - Fiche Nr 81.20 Bezoldigingen van bedrijfsleiders jaar 2023 - Attest Xerius - bewijs aansluiting - Attest Xerius sociale bijdragen - er loopt een gerechtelijke procedure bij de deurwaarder van achterstallig bedragen (12.079,73 euro) - Rekeninguittreksels met bewijzen inkomsten referentiepersoon.*

** Huwelijksakte op naam van de referentiepersoon en dochter van betrokkene*

** Staat van de gehuurde woning*

** Overschrijvingsbewijzen huur vanwege OZ BV naar [L.V.T.]*

** Bewijzen overmaken van geld via stortingsbewijzen van referentiepersoon aan betrokkene en zijn echtgenote via Western Union periode vanaf 28.11.2022 tot en met 01.05.2023.*

** Bewijs van de Turkse Republiek gouvernement van het district Marmaris, Kadasterkantoor dd 09.05.2023 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat er geen onroerend goed is gevonden op zijn naam binnen dit district.*

** Document status achterstallige schulden van de Turkse Republiek, het Ministerie van Financiën, Directie inkomstenbeheer, internet Belastingdienst dd 11.08.2023 waaruit moet blijken dat betrokkene geen achterstallige schulden heeft vanaf 11.08.2023. Dit document spreekt enkel over achterstallige schulden vanaf 11.08.2023 en zegt verder niets over de voorgaande periode waarin betrokkene eventuele schulden kon hebben. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. De voorgelegde bewijzen van overmaken van geld doen verder geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het is verder niet ernstig te nemen dat betrokkene en zijn echtgenote wel degelijk aangewezen waren op deze financiële ondersteuning van de referentiepersoon om in hun levensonderhoud te voorzien. Bovendien rijst de vraag waarvan betrokkene en zijn echtgenote dan konden overleven voor de periode vanaf de eerste overmaking van geld met name dd 28.11.2022. Er blijkt verder ook uit de aanvraag van de echtgenote van betrokkene dat zij tewerkgesteld was (adres) en dus wel degelijk vermogen was.

Er kan dus niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

1.8. Op 3 september 2024 trof verweerder tevens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) voor verzoekers echtgenote E.A. Het beroep dat zij instelde tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van 27 maart 2025 met nr. 324 135.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

"-Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

-Schending van materiële motiveringsplicht in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel;

- Schending van artikel 40bis §2 3° van de Vreemdelingenwet."

Hij betoogt als volgt:

"Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

2.1.1 Theoretische toelichting

5.-

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

2.1.2 CONCRETE TOEPASSING

6.-

Vooreerst stelt verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende;

“(..)”

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

“(...)”

In de bestreden beslissing stelt men dat het ten laste zijn niet voldoende is aangetoond, quod non. Dergelijke motivering holt het wettelijk principe volledig uit zodat de toepassing van deze criteria onmogelijk wordt gemaakt of is.

Echter is het zo dat verzoekende partij de afgelopen jaren enkel heeft kunnen overleven door de referentiepersoon.

Ten onrechte werd de aanvraag geweigerd door verwerende partij door een loutere standaardmotivering hoewel verzoeker een lijvige stukkenbundel heeft bijgebracht die zijn ten laste afdoende hebben bewezen.

Er werden verschillende stukken bijgebracht die de onvermogenheid en ten laste zijn bewijzen.

7.-

Verzoeker maakte bij zijn aanvraag de volgende bewijzen over die zijn ten laste zijn bewijzen;

- Attest OCMW op naam van referentiepersoon;
- Bestaansmiddelen referentiepersoon;
- Huwelijksakte van referentiepersoon en dochter;
- Staat van gehuurde woning;
- Overschrijvingsbewijzen huur;
- Stortingen van referentiepersoon naar de echtgenote van verzoeker;
- Bewijs geen onroerend goed van Turks Republiek Gouvernement;
- Document geen achterstallige schulden;

Ook werden er verschillende geldstortingen gedaan door de referentiepersoon aan verzoeker en zijn echtgenoot via Western Union.

Aangezien verzoeker en zijn echtgenote niet altijd gekend waren met het beheren van hun bankzaken, moest de referentiepersoon soms het geld via andere familieleden overmaken om hun kosten te dekken. In andere gevallen stuurde de referentiepersoon geld naar de rekening van zijn echtgenote (zie stuk 5), die dan betalingen uitvoerde voor vaste lasten en boodschappen namens verzoeker en zijn echtgenote. Dit toont aan dat de referentiepersoon op verschillende manieren heeft gezorgd voor hun financiële behoeften, ook al verliepen niet alle transacties rechtstreeks via hun eigen bankrekening.

Indien verwerende partij de aanvraag afdoende had gecontroleerd zou ontegensprekelijk blijken dat hij wel degelijk onder de toepassingsvoorwaarden valt van artikel 40bis §2 eerste lid.

Artikel 40 bis §2 4° Vreemdelingenwet van 15/12/1980 luidt als volgt;

“De rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Om het ten laste zijn aan te tonen, legde verzoeker verschillende bewijzen voor.

De stukken werden geïnventariseerd en werden in de inventaris ook toegelicht om te bewijzen dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon.

Dat verzoeker meerdere geldstortingingen heeft voorgelegd om zijn "ten laste zijn" t.a.v. de referentie-persoon te kunnen aantonen. Niettegenstaande de door verzoeker bijgebrachte geldstortingingen, heeft verzoeker verschillende stukken bijgebracht waaruit de tenlasteneming blijkt zoals de verschillende geldstortingingen.

Dat er verschillende geldstortingingen werden overgemaakt via Western Union gedurende een periode van 28 november 2022 tot 1 mei 2023.

Verzoeker heeft voldaan aan alle voorwaarden die de Vreemdelingenwet in haar situatie heeft opgelegd. Wanneer verwerende partij beweert dat verzoeker niet afdoende zou hebben aangetoond te hebben voldaan aan de voorwaarden, heeft zij nagelaten dit te motiveren. Uit deze motieven van verwerende partij kan verzoeker absoluut niet begrijpen om welke reden hij niet zou hebben voldaan aan de voorwaarden.

Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat referentiepersoon op regelmatig geld stortte naar hem om in haar basisbehoefte te voorzien. Verwerende partij betwist niet dat verzoeker sedert enige tijd geld gestort kreeg van de referentiepersoon.

Desondanks heeft verwerende partij helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met de bijgebrachte bewijskrachtige stukken die duidelijk aantonen dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon.

De bestreden beslissing is niet correct gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom een weigeringsbeslissing werd genomen.

Verder stelt verwerende partij dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat hij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor zijn komst naar België.

Dit klopt enigszins niet.

8.-

Verzoeker legde de volgende documenten voor:

- a. bewijs van geen onroerende goederen;*
- b. bewijs van geldstortingingen;*
- c. bewijs van geen schulden*

Verzoeker heeft helemaal niets in het land van herkomst.

Gelet op het bovenstaande stelt verzoeker terecht vast dat de verwerende partij de motiveringsplicht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet geschonden heeft voor wat betreft de motivering over het al dan niet effectief onvermogen zijn van de verzoekende partij.

Verzoekende partij wijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 oktober 2018 waarin het begrip ten laste verder wordt uitgelegd.

De kern van het begrip 'ten laste' zijn, vereist volgens de RVV vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerken is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon om in de basisbehoeften te voorzien.

Verzoeker heeft geen inkomsten en evenmin familieleden in zijn land van herkomst die haar financieel of materieel kunnen steunen.

Dat uit de voorgelegde stukken afdoende blijkt dat de referentiepersoon voorzag in de basisbehoeftes.

Dat verweerster dit niet afdoende heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing.

9.-

Daarnaast gaat verwerende partij kort door de bocht door te stellen dat het document enkel spreekt over achterstallige schulden vanaf 11.08.2023 en niet over een voorgaande periode waarin betrokkene eventueel schulden heeft.

In beide gevallen is dit eveneens afdoende bewijs van onvermogen.

Indien verzoeker voor 11.08.2023 zou kunnen aantonen dat er schulden aanwezig zijn, betekend dit eveneens dat verzoeker niet voldoende vermogen was om deze schulden te kunnen betalen.

Bovendien indien verzoeker geen schulden zou hebben voordien betekend dit dat verzoeker dan ook geen inkomsten heeft gehad, en dus bijgevolg ook onvermogend was.

In casu kunnen we dus stellen dat verzoeker in beide gevallen onvermogend is.

10.-

Onterecht stelt verweerder verder het volgende in de bestreden beslissing:

“Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogend te zijn en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. De voorgelegde bewijzen van overmaken van geld doen verder geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het is verder niet ernstig te nemen dat betrokkene en haar echtgenoot wel degelijk aangewezen waren op deze financiële ondersteuning van de referentiepersoon om in hun levensonderhoud te voorzien. Bovendien rijst de vraag waarvan betrokkene en haar echtgenoot dan konden overleven voor de periode vanaf de eerste overmaking van geld met name dd 28.11.2022. Er blijkt verder ook uit de aanvraag van de echtgenote van betrokkene dat zij tewerkgesteld was (adres) en dus wel degelijk vermogend was.

Verwerende partij vertrekt vanuit een onjuiste premisse en bouwt haar redenering voort op de aanname dat de echtgenote van verzoeker werkzaam zou zijn of is geweest op basis van het feit dat op een attest van geen schulden een werkadres zou vermeld staan, quod certa non.

Het enkele feit dat een werkadres op een attest van geen schulden wordt vermeld betekent geenszins dat de echtgenote van verzoeker inkomsten heeft of in staat is om te werken. Nergens blijkt dat de echtgenote van verzoeker momenteel tewerkgesteld is of heeft gewerkt in die periode. Bovendien dient hierbij te worden opgemerkt dat de echtgenote van verzoeker ernstig ziek is geweest nu zij getroffen is door zware kanker en thans nog steeds, waardoor zij zelfs helemaal fysiek niet in staat was om te werken (zie stuk 2).

In december 2021 is de vrouw van de referentiepersoon voor enkele maanden met hun baby naar Turkije gegaan om voor de moeder van de echtgenote van verzoeker te zorgen en de referentiepersoon heeft dan ook verschillende malen geld gestort zodat de kosten konden betaald worden (zie stukken 3 en 5), aangezien de gezondheidstoestand van de echtgenote van verzoeker verslechterde. In de loop van 2022 zijn de referentiepersoon en zijn vrouw meerdere keren naar Turkije afgereisd om de echtgenote van verzoeker bij te staan. De zorg voor de echtgenote van verzoeker is op afstand moeilijk.

Dat de zogenaamde werkadres de woonplaats was van verzoeker. Uit de stukken blijkt duidelijk dat dit adres in feite het woonadres van de echtgenote is van verzoeker is en niet een werkadres zoals verwerende partij aanneemt (zie stuk 4).

Dat de echtgenote van verzoeker dit adres heeft gebruikt als haar officiële woonadres, en er zijn geen aanwijzingen dat het ooit een werkplek is geweest. Het is een foutieve interpretatie van verwerende partij om hieruit af te leiden dat de echtgenote van verzoeker inkomsten zou hebben gegenereerd of werkzaam zou zijn geweest. Het gaat enkel om administratieve terminologie, en het woord "werkadres" wordt soms zonder nadere toelichting gebruikt op bepaalde documenten of is een materiële vergissing wat in dit geval tot verwarring heeft geleid. Verwerende partij had zorgvuldig moeten onderzoeken of dit adres daadwerkelijk een werkadres was in plaats van automatisch aan te nemen dat de echtgenote van verzoeker werkzaam was of zou zijn.

Het vermelden van een werkadres op een dergelijk attest vormt op zichzelf geen bewijs dat de echtgenote van verzoeker inkomen geniet laat staan dat zij vermogend zou zijn.

Het vermelden van een werkadres op een attest van geen schulden betekent geenszins dat iemand een inkomen geniet of vermogend is. Het enkele bestaan van een werkadres heeft in dit geval geen enkele relevantie voor de beoordeling van de financiële situatie van verzoeker. Belasting wordt alleen geheven op daadwerkelijk inkomen, en er is geen indicatie dat de echtgenote of verzoeker over enig inkomen beschikt of heeft beschikt tijdens de relevante periode.

Bovendien kan het feit dat iemand in het verleden een werkadres had, op geen enkele manier als bewijs worden aangevoerd dat deze persoon over voldoende middelen beschikt om financieel onafhankelijk te zijn. De veronderstelling van verwerende partij dat een werkadres op zichzelf betekent dat de echtgenote van verzoeker financieel zelfstandig zou zijn tart alle verbeelding.

11.-

Volgens het zorgvuldigheidsbeginsel moet een bestuursorgaan zijn beslissing nemen op basis van een volledige en nauwkeurige beoordeling van alle relevante feiten en omstandigheden. In dit geval is echter duidelijk dat de verwerende partij de situatie van verzoeker niet grondig heeft onderzocht. Verzoekers financiële situatie is niet adequaat onderzocht, en er is geen rekening gehouden met de medische toestand van verzoekers echtgenote, die een directe impact heeft gehad dat zij helemaal niet kan werken.

De financiële situatie van de echtgenote van verzoeker is namelijk sterk beïnvloed door haar ziekte. Ze leed aan ernstige kanker wat niet alleen haar fysieke welzijn heeft aangetast, waardoor de referentie-persoon instond voor alle kosten.

De vooropgestelde hypothese door verwerende partij komt niet overeen met de werkelijkheid. Meer nog, de Dienst Vreemdelingenzaken schendt haar verplicht tot een correcte en deugdelijke motivering wanneer zij haar beslissingen omkleedt met redenen die hypothetisch zijn.

Het argument van verwerende partij dat de echtgenote van verzoeker financieel zelfstandig zou zijn, gebaseerd op het enkele feit dat er een werkadres op een document staat tart alle verbeelding. Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat verwerende partij rekening houdt met alle relevante feiten en omstandigheden, waaronder de medische toestand van de echtgenote en financiële beperkingen van verzoeker. In plaats daarvan heeft verwerende partij zich blindelings gebaseerd op een enkele, irrelevante vermelding van een werkadres en daaruit conclusies getrokken die niet overeenkomen met de realiteit.

Daarnaast stelt verwerende partij dat de financiële bijdragen van de referentiepersoon niet voldoende waren om enige afhankelijkheid aan te tonen. Verwerende partij vergeet blijkbaar dat uit de financiële bijdragen van de referentiepersoon juist blijkt dat er wel degelijk sprake was van financiële steun.

Dat de referentiepersoon en zijn vrouw zelfs meerdere keren naar Turkije afgereisd zijn om zowel verzoeker als zijn echtgenote bij te staan (zie stuk 2).

Ondanks deze realiteit heeft verwerende partij de invloed van deze gezondheidsproblemen op het gezin en de financiële situatie volledig genegeerd en geen rekening gehouden met het feit zowel verzoeker als zijn echtgenote niet in staat waren om zelfvoorzienend te zijn.

Verweerster geeft aan dat de geldoverschrijvingen van de referentiepersoon niet voldoende waren om afhankelijkheid te bewijzen, maar hieruit blijkt juist dat er wel degelijk financiële steun was.

Verweerster heeft dit helemaal niet zorgvuldig onderzocht.

Verwerende partij beweert dat verzoeker niet voldoende heeft aangetoond dat hij afhankelijk was van zijn schoonzoon, maar geeft niet duidelijk aan welke bewijsstukken als onvoldoende werden beschouwd of welke aanvullende documenten vereist zouden zijn geweest.

Het werkadres op het bewijs van geen schulden impliceert helemaal niet dat de echtgenote van verzoeker vermogend is. De medische kosten en het onvermogen om inkomsten te genereren als gevolg van de ziekte hebben een invloed gehad op de financiële situatie voor het gezin, en dit had in overweging moeten worden genomen bij de beoordeling van haar afhankelijkheid van de referentiepersoon. Het is onjuist om te concluderen dat de echtgenote van verzoeker financieel zelfstandig zou zijn, louter op basis van het feit dat er een werkadres vermeld staat op een attest van geen schulden.

12.-

Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij hoe dan ook de intentie had om de aanvraag tot gezinshereniging te weigeren. Te meer verwerende partij weigert te aanvaarden dat de echtgenote van verzoeker effectief ten laste is van haar schoonzoon.

In het arrest Jia ((HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43) wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (of door diens echtgenoot).

Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien.

Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ook zelf aangeeft dat, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Geen van de partijen betwist deze vaststelling.

Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, pt. 23).

Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

In casu meent verzoeker dat zijn financiële afhankelijkheid reeds voldoende bleek uit de voorgelegde geldstortingen.

Wanneer de voorgelegde stukken minstens in zijn geheel zouden zijn beoordeeld, zou ontegensprekelijk blijken dat verzoeker weldegelijk ten laste was, en thans nog steeds, van de referentiepersoon.

2.2. In een tweede middel werpt verzoeker op: "Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel;"

Hij betoogt als volgt:

"13.-

Verzoeker roept in het tweede middel eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in.

Het zorgvuldigheidsbeginsel als van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; RvS. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvV arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dat dit in casu overduidelijk niet is gebeurd.

Het is duidelijk dat verwerende partij in haar bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de financiële – sociale – economische en gezinssituatie, heeft genegeerd.

Op geen enkel ogenblik werd er rekening gehouden met de belangen van verzoeker en zijn familie, waardoor zij tevens op een kennelijk onredelijke wijze handelt.

Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen en zelfs tegen de bijgebrachte stukken is. Verzoeker heeft voldoende aangetoond dat hij ten laste is van zijn schoonzoon. Ter staving van zijn aanvraag, heeft hij verscheidene officiële documenten voorgelegd die zijn behoefte bewijzen.

Kortom, verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij er alles om deed om zijn aanvraag te weigeren. Dat verweerder bij het nemen van de beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen.

Dat verweerder bij het nemen van de beslissing geen rekening heeft gehouden met het geheel van de stukken die de echtgenote van verzoeker heeft bijgebracht.

Gelet op voorgaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat verweerder niet op een zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met al de door de echtgenote van verzoeker elementen en op een kennelijk onredelijke wijze en op basis van een incorrecte feitenvinding tot haar besluit is gekomen.

Dat dit middel ernstig en gegrond is."

Gezien hun onderlinge samenhang worden het eerste en het tweede middel samen besproken.

2.3. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker de schending opwerpt, heeft betrekking op rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van een Unieburger. Dit is niet verzoekers geval. Gelet op het feit dat verzoeker een bloedverwant in opgaande lijn is van een Unieburger en gezien het betoog in het verzoekschrift gaat de Raad ervan uit dat verzoeker een schending van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet beoogt op te werpen.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

2.5. In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt onder verwijzing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Verzoeker kan daarom niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom hij niet heeft aangetoond te voldoen aan *"de voorwaarden"* en dat de motieven van de bestreden beslissing hem *"absoluut"* niet toestaan te begrijpen waarom hij niet heeft voldaan aan *"de voorwaarden"*.

De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet vereist voorts niet dat verweerder moet uitleggen welke aanvullende documenten vereist waren of tot uiting moet laten komen *"dat er rekening werd gehouden met de belangen van verzoeker en zijn familie"*.

De Raad kan verzoeker ook niet volgen waar hij aanvoert dat verweerder *"een loutere standaard-motivering"* hanteert. Immers motiveert verweerder in de bestreden beslissing specifiek aangaande de elementen en documenten die verzoekers zaak kenmerken. Overigens, zelfs als een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat zij niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt ook niet duidelijk waarom de motieven van de bestreden beslissing hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien verzoeker de motieven aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin de schending wordt opgeworpen van de materiële motiveringsplicht en gewag wordt gemaakt van motieven die niet correct zijn. Hieruit kan worden afgeleid dat hij de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kent. Het middel wordt derhalve verder behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.6. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Fundamentele uitgangspunten hierbij zijn dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze

beslissing beschikte (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De Raad kan als annulatierechter niet in de plaats van verweerder de aanvraag gaan beoordelen op grond van stukken waarover deze niet beschikte toe hij de bestreden beslissing trof.

2.7. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

[...]”

2.8. Het Hof van Justitie heeft zich reeds meerdere malen over de voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn uitgesproken. Zo onder meer in de arresten Jia (HvJ 9 januari 2007, Jia t. Migrationsverket, C1/05) en Reyes (HvJ 16 januari 2014, Flora May Reyes t. Migrationsverket, C-423/12) waarnaar ook verzoeker verwijst. In het arrest Jia stelt het Hof:

“35 Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van „ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (zie met betrekking tot artikel 10 van verordening nr. 1612/68, respectievelijk artikel 1 van richtlijn 90/364, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 22, en arrest van 19 oktober 2004, Zu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. I-9925, punt 43).

36 Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers – een van de grondslagen van de Gemeenschap – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23). 37 Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.”

In het arrest Reyes stelt het Hof als volgt:

“23 Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.”

2.9. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker dus aantonen dat er reeds eerder, voorafgaand aan de aanvraag, in principe in het land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon van materiële en/of financiële aard, omdat hij zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid. De steun die de referentie-persoon verstrekt, mag niet een louter financiële bonus op eigen middelen betreffen.

2.10. Het ten laste zijn in het land van oorsprong vermag te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen en uit te leggen waarom hij ze niet aanvaardt.

2.11. Een eerste kernpunt van verzoekers betoog is dat hij wel degelijk heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon waarbij hij erop wijst dat hij de laatste jaren enkel heeft kunnen overleven dankzij de financiële hulp van de referentiepersoon. Hij lijst de verschillende bewijsstukken op die hij heeft aangebracht

ter ondersteuning van de in punt 1.6. bedoelde aanvraag en benadrukt verschillende malen de door de referentiepersoon ten behoeve van hem en zijn echtgenote uitgevoerde geldstortingen, gedaan via Western Union tijdens de periode van 28 november 2022 tot 1 mei 2023. Verzoeker voert aan dat zij hiermee in hun basisbehoeften voorzagen. Hij verwijst tevens naar geldoverschrijvingen uitgevoerd door de referentiepersoon naar *“andere familieleden”* en naar diens echtgenote, verzoekers dochter, die hiermee de vaste lasten en boodschappen ten behoeve van verzoeker en zijn echtgenote zou hebben betaald. Verzoeker stelt vast dat verweerder niet betwist dat hij geld gestort kreeg van de referentiepersoon maar met dit gegeven geen rekening heeft gehouden. Hij is ervan overtuigd dat hij daarom wel degelijk heeft aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon en voldoet aan *“de voorwaarden die de Vreemdelingenwet in haar [sic] situatie heeft opgelegd”*.

2.12. Voor wat betreft de door verzoeker overgemaakte geldstortingen door de referentiepersoon kan uit de bestreden beslissing worden afgeleid dat verweerder van oordeel is dat deze geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker niet heeft aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie was tussen hem en de referentiepersoon. Verweerder kan hierin worden gevolgd gezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker samen met zijn echtgenote op 22 december 2022 in België toekwam in het bezit van een visum type C. Hij startte alhier samen met haar op 27 februari 2023 een eerste aanvraag gezinshereniging op, die werd geweigerd op 6 december 2023. Hij startte vervolgens op 17 december 2023 een tweede aanvraag gezinshereniging op die op 5 maart 2024 uitmondde in de afgifte van een bijlage 19ter, die aanleiding gaf tot de bestreden beslissing. Uit niets blijkt dat verzoeker na 22 december 2022 terugkeerde naar Turkije en daar geldstortingen ontving omdat hij aldaar op een duurzame wijze woonde en behoeftig was. De geldstortingen die werden beoordeeld in de bestreden beslissing vonden plaats in de periode van 28 november 2022 tot 1 mei 2023 waarvan een eerste geldstorting plaatsvond op 28 november 2022 en een tweede op 5 januari 2023. Hieruit volgt dat enkel ten tijde van de eerste geldstorting verzoeker en zijn echtgenote nog op duurzame wijze in het land van herkomst verbleven. Hiermee geconfronteerd tijdens de terechtzitting, wordt dit niet betwist. De aanwezige referentiepersoon legt uit dat de in de bestreden beslissing beoordeelde maandelijkse geldstortingen die dateren van na de aankomst van zijn schoonouders in België, dienden om de huur door te betalen van een appartement voor verzoeker en zijn echtgenote in Turkije nadat hun voormalige woonst werd vernield door een aardbeving. Het doorbetalen van een appartement in Turkije om welke reden dan ook nadat verzoeker en zijn echtgenote zijn toegekomen in België en alhier een vestigingsaanvraag hebben ingediend, kan niet worden beschouwd als geldstortingen ten behoeve van verzoeker en zijn echtgenote aldaar. De conclusie is bijgevolg dat de geldstortingen van de referentiepersoon, behalve de eerste geldstorting, plaatsvonden toen verzoeker en zijn echtgenote reeds in België waren en dus konden ze niet worden beschouwd als ten laste van de referentiepersoon in het land van oorsprong. Eén geldstorting ten behoeve van verzoeker in het land van herkomst kan immers bezwaarlijk aantonen dat er voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond van verzoeker tegenover de referentiepersoon. Doet hieraan geen afbreuk: het betoog ter terechtzitting dat een belangrijke reden voor de geldstortingen erin bestond dat de echtgenote van verzoeker kankerpatiënt is, dat ze *“momenteel”* een tweede behandeling volgt waarbij ze zware medicatie moet nemen waardoor ze niet kan werken en daardoor financieel behoeftig is en steunt op de mantelzorg van haar dochter en schoonzoon. In het verzoekschrift wordt nog vermeld dat de referentiepersoon soms het geld moest overmaken via andere familieleden en dat deze in andere gevallen geld overmaakte aan zijn echtgenote die dan de betaling uitvoerde voor boodschappen en vaste lasten ten behoeve van verzoeker en zijn echtgenote. Hierbij wordt verwezen naar stuk 5 gevoegd aan het verzoekschrift. Stuk 5, met als titel *“Diverse geldstortingen naar de dochter door de referentiepersoon in de periode om in te staan voor de kosten van verzoeker en zijn echtgenote”* werd blijkens het administratief dossier niet ter kennis gebracht van verweerder voordat deze de bestreden beslissing trof. Hij kan daarom niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

2.13. Een tweede kernpunt van verzoekers betoog is dat het motief van verweerder dat hij niet zou hebben aangetoond in het land van herkomst onvermogen te zijn geweest, *“enigszins niet klopt”*. Hij verwijst hierbij naar een *“bewijs van geen onroerende goederen”*, een *“bewijs van geldstortingen”* en een *“bewijs van geen schulden”*, die hij heeft bijgebracht ter ondersteuning van de in punt 1.6. bedoelde aanvraag. Hij gaat hij dieper in op *“het bewijs van geen schulden”* dat zijn echtgenote had overgemaakt en waarop een *“werkadres”* werd vermeld dat volgens hem foutief werd beoordeeld door verweerder. Hij voegt hieraan toe dat haar financiële situatie sterk is beïnvloed door het feit dat zij aan kanker leed waardoor zij niet kon werken en de referentiepersoon instond voor alle kosten. Hij stelt dat haar afhankelijkheid van de referentiepersoon gaandeweg sterker is geworden omwille van de toenemende medische kosten en het verlies aan eigen inkomsten verbonden aan haar ziekte. Hij wijst erop dat de referentiepersoon en diens echtgenote, zijn dochter, in de loop van 2022 verschillende keren naar Turkije zijn gereisd om haar hierin bij te staan. Verzoeker besluit dat verweerder de invloed van voormelde gezondheidsproblemen op het gezin en de financiële situatie volledig heeft genegeerd en geen rekening heeft gehouden met het feit dat zowel hij als zijn echtgenote niet in staat waren om zelfvoorzienend te zijn.

2.14. Een *“bewijs van geldstorting”* kan op zich niet aantonen dat verzoeker onvermogen was. Voor wat betreft het *“document status achterstallige schulden van de Turkse Republiek, het Ministerie van Financiën, Directie inkomstenbeheer, internet Belastingdienst”* op naam van verzoekers echtgenote E.A., leest de Raad in de bestreden beslissing: *“Er blijkt verder ook uit de aanvraag van de echtgenote van betrokkene dat zij tewerkgesteld was (adres) en dus wel degelijk vermogen was.”* Verzoeker voert aan dat nergens uit blijkt dat zij was tewerkgesteld of heeft gewerkt in *“die periode”*. Hij stelt dat het adres vermeld op voormeld document geen werkadres is maar een *“woonadres”* en dat er geen aanwijzingen zijn dat het ooit een werkplek is geweest. Hij verwijst hiertoe naar stuk 4 bij het verzoekschrift met als titel, *“Officiële documenten van de Turkse overheden, waaruit blijkt dat zij de term woonadres gebruiken”*. Hij verwijst verweerder een foutieve interpretatie waar deze uit de vermelding *“werkadres”* afleidt dat zijn echtgenote werkzaam zou zijn geweest of inkomsten zou hebben gegenereerd. Hij legt uit dat het enkel gaat om een *“administratieve terminologie”* en dat het woord *“werkadres”* soms zonder nadere toelichting wordt gebruikt op documenten of een *“materiële vergissing”* is die tot verwarring heeft geleid. Hij wijst erop dat zij lijdt aan zware kanker waardoor zij fysiek niet in staat was om te werken. Hij verwijst hiertoe naar stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift met als titel *“E-mail van het ziekenhuis, waaruit blijkt dat de echtgenote van verzoeker verschillende sessies chemotherapie heeft gehad vanaf november 2021”*. Hij verduidelijkt dat de referentiepersoon en zijn echtgenote in 2021 en 2022 meerdere malen naar Turkije zijn gereisd om voor zijn echtgenote te zorgen. Ook stortte de referentiepersoon verschillende malen geld zodat de kosten konden worden betaald. Hij verwijst hierbij naar stukken 3 en 5 gevoegd bij het verzoekschrift met als titels respectievelijk, *“3. Vliegtickets, waaruit blijkt dat de vrouw van de referentiepersoon een langdurige periode in Turkije verbleef om voor de moeder te zorgen”* en *“5. Diverse geldstorting naar de dochter door de referentiepersoon in de periode om in te staan voor de kosten van verzoeker en zijn echtgenote”*.

2.15. Waar verzoeker verweerder een automatische aanname verwijt door uit de vermelding *“werkadres”* op het door zijn echtgenote overgemaakte *“bewijs van geen schulden”* af te leiden dat zij werkzaam was of zou zijn, stelt de Raad vast dat dit geen kennelijk onredelijk besluit is. Tijdens de terechtzitting legt de verzoekende partij overigens uit dat in de gezinswoning *“destijds”* een winkel was gevestigd en dat verzoekster er deeltijds zou hebben gewerkt. Aldus spreekt verzoeker zichzelf tegen waar hij in het verzoekschrift ten stelligste betwist dat het *“werkadres”* ooit een werkplek was. Hij kan daarom niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder een foutieve interpretatie zou hebben gemaakt van de vermelding *“werkadres”*. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig verwijzen naar stuk 4 bij het verzoekschrift waaruit zou moeten blijken dat het bewuste adres in feite een *“woonadres”* is. Alleszins stelt de Raad vast dat blijkens het administratief dossier dit stuk niet werd voorgelegd aan verweerder alvorens deze de bestreden beslissing trof. Aldus kan verweerder zeker niet worden tegengeworpen hiermee geen rekening te hebben gehouden. Voor wat betreft de stukken 2, 3 en 5 waarover verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat zijn echtgenote kankerpatiënt is waardoor zij fysiek niet in staat is te werken en om deze reden afhankelijk was en is van de referentiepersoon om te voorzien in haar basisbehoeften, wordt vastgesteld dat blijkens het administratief dossier ook deze stukken niet voorlagen op het moment dat de bestreden beslissing werd getroffen. Verzoeker kan daarom niet de verwachting koesteren dat verweerder er rekening mee houdt of om motieven in dit verband terug te vinden in de bestreden beslissing.

2.16. Voor zover verzoeker nog stelt in het verzoekschrift, wat herhaald wordt ter terechtzitting, dat zelfs in het geval zijn echtgenote zou hebben gewerkt daaruit niet kan worden afgeleid dat ze vermogen is en dat een bron van inkomsten niet betekent dat de basisbehoeftes kunnen worden gedekt, wijst de Raad erop dat het aan verzoeker was om aan te tonen dat zijn echtgenote ondanks de vermelding *“werkadres”* op de door haar zelf bijgebrachte stukken, toch niet als vermogen mocht worden beschouwd en dat het uitgevoerde werk niet volstond om te voorzien in haar en zijn basisbehoeftes. De Raad wijst erop dat het aan de indiener van een aanvraag is om de context te duiden van de stukken die hij neerlegt ter ondersteuning hiervan. Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop hij zich beroept, ook op hem rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en dat hij hieraan niet heeft voldaan. Het blijkt niet, en verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om de nodige duiding te geven aan door hem en zijn echtgenote ingediende stukken, met name over het werkadres, de gezondheidsproblemen en de economische impact ervan, noch dat hij niet moest weten dat hij die duiding diende te verschaffen. Ten slotte kan het stuk *“bewijs van geen onroerende goederen”* op zich niet aantonen dat verzoeker onvermogen was. Immers kunnen inkomsten ook voortvloeien uit het werk van zijn echtgenote.

2.17. Waar verzoeker kritiek uit op het motief, *“Dit document spreekt enkel over achterstallige schulden vanaf 11.08.2023 en zegt verder niets over de voorgaande periode waarin betrokkene eventuele schulden kon hebben. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.”* merkt de Raad op dat

dit dient te worden beschouwd als een overtollig motief van de bestreden beslissing. Kritiek op een overtollig motief kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 23 januari 2002, nr. 102.836). De Raad herhaalt dat inkomsten ook kunnen voortvloeien uit het werk van zijn echtgenote. De Raad voegt er ten slotte nog aan toe dat de bestreden beslissing reeds voldoende wordt geschraagd door de hogervermelde vaststelling dat niet wordt aangetoond dat verzoeker financieel werd ondersteund door de referentiepersoon toen hij nog in het land van herkomst vertoefde samen met zijn echtgenote.

2.18. De Raad neemt akte van verzoekers overtuiging dat verweerder *“enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen”*, dat deze *“hoe dan ook de intentie had om de aanvraag tot gezinshereniging te weigeren. Te meer verwerende partij weigert te aanvaarden dat de echtgenote van verzoeker effectief ten laste is van haar schoonzoon”* en dat de toepassing van de wettelijke criteria *“onmogelijk worden gemaakt door de verwerende partij”*. Dit getuigt van frustratie over de bestreden beslissing en het toedichten van allerlei intenties aan verweerder omdat het een negatieve beslissing betreft, maar dit alles kan de bestreden beslissing bezwaarlijk aan het wankelen brengen. Verzoeker heeft niet aangetoond dat verweerder *“relevante elementen in het dossier [...] heeft genegeerd”* of dat de bestreden beslissing *“tegen de bijgebrachte stukken is”*. Verzoekers eigen visie op zijn zaak, zijn bloot betoog dat hij *“geen inkomsten en evenmin familieleden [heeft] in haar [sic] land van herkomst die haar of materieel kunnen steunen”* evenmin als zijn overtuiging dat de door hem bijgebrachte *“lijvige stukkenbundel”* *“wel degelijk”* volstond en dat hij *“heeft voldaan aan alle voorwaarden die de Vreemdelingenwet in haar [sic] situatie heeft opgelegd”* en dat de bestreden beslissing die daar anders over oordeelt, *“ten onrechte”* en *“in strijd”* met *“de werkelijkheid”* werd getroffen, kunnen niet aantonen dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet noch met de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijfen-twintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA